

Message for World Theatre Day 2019

Коли я відчув інтерес до театру, мої вчителі вже були там. Своє житло і поетичні погляди вони будували на уламках свого життя. Багато хто з них невідомий, інших ледве пам'ятають. Вони творили в тишині, в маленьких репетиційних залах, в театрах, заповнених глядачами; роки клопіткої роботи і великих досягнень, а потім поступово вони відходили в нікуди... Усвідомивши, що моя доля слідувати за ними, я також зрозумів, що успадкував унікальну традицію жити теперішнім, не очікуючи нічого, окрім неповторного моменту істини, моменту зустрічі в темноті театру, коли ти не захищений нічим, окрім правдивого жесту і відвертого слова.

Моя театральна батьківщина стоїть на митях зустрічі з глядачами, які кожен вечір поспішають до театру з різних куточків мого міста, для того, щоб провести з нами кілька годин, кілька хвилин. Моє життя складається із цих неповторних моментів, коли я перестаю бути самим собою, думати про себе, але народжуюсь заново і досягаю суті театральної професії: проживаю миті хвилинної істини, розуміючи, що те що говориш і робиш тут під світлом рампи, і є реальність, яка відображає все найглибше, найбільш особисте в тобі самому. Моя театральна країна – моя і моїх акторів – складена із цих митей, де відкинуті всі маски і слова, де не боїшся бути собою. І в темноті ми беремося за руки. Театральна традиція живе всюди. Ніхто не стане стверджувати, що театр існує тільки в певній точці світу, в якомусь окремому місті, або в окремому приміщенні. Театр, такий яким я його бачу, охоплює величезні простори, об'єднуючи в єдиному пориві життя тих, хто його створює і театральне мистецтво. Всі майстри театру помирають в момент неповторної ясності і краси. Всі вони,

яка їх захистила б і обезсмертила. Вчителі зникають однаково. І немає такої «надсили» театру знають, що важливо не зізнання, а та реальність, що лежить в основі їх творчості: створення миттєвої істини, сили, свободи в бурному морі нестабільності. Копія того, що було зроблено. В цих записах ніколи немає головного – мовчазного відклику. Не залишається нічого, крім відеозаписів і фотографій, на яких є їх праця, а це лише бліда публіки, яка розуміє, що мить не можливо перенести, за кілька секунд вона передає життєвий досвід, невловимий як саме життя.

Коли я усвідомив, що театр – це особлива країна, територія якої весь світ, прийшло і усвідомлення того, що таке свобода. Коли не потрібно далеко ходити, тікати або переїжджати. Глядачі всюди, поруч з тобою. І колеги, яких потребуєш, завжди тебе підтримають. За стінами дому ти оповитий тусклою непроникною для світу реальністю. І ось ти створюєш свій шлях – перехід від бездіяльності до великої подорожі, подібно до подорожі Одиссея, плавання аргонафтів. Коли, не переміщуючись, ти долаєш відстані простору. Ти рухаєшся від миті до миті, до неповторної зустрічі з соратниками. Твій шлях до них, до їх серця і душі пролягає по їх переживаннях і спогадах, які ти пробуджуєш. Це захоплююча подорож. І ніхто не може ні виміряти, ні зупинити, ні досягнути її в повній мірі, адже ця подорож крізь ув'язнення людей. Це насіння проростає в найвіддаленіших куточках душі нашого глядача, пробуджуючи його відповідальність, мораль і совість. Ось чому я нікуди не їду. Я залишаюсь дома зі своїми близькими, в тишині, працюю не покладаючи рук, тому що знаю секрет швидкості.

Карлос Селдран (Куба)